

na scala
lì, sul dös
postàda ala nogara
con vintitrèi scalini
de peràr

e i rami
'n tèra, sechi
'nde l'ultim sguardo al ciel
a svoltolon sul prà
i slàima sò pasion

scalini slisi, torci
che ràmpègo pu 'mprèsa
par desmisiàr la val 'nden brèghel
fòrt come 'n tòn
co i braci sora 'l vènt

scorla 'l pensier
postà su 'n cima l'arbol
e crìdo fòrt, pu fòrt che pödo
e tut entorn che tase
anca l'Avìs, el ronca pian

lontan 'n arnài
che 'l sgola a tonde
cercar en anima e sgrifàrghe 'l cör
gnanca 'n susùr
gnanca 'n respiro gréo

me 'l ciàmo a urli
che 'l vègnia arènt
portar sui cròzi 'l mè pèt sgaùs
ma 'l gira l'òcio e
pò 'l se slontàna

sempro pu 'n su
su 'n vèrs le cime
'l ghe n'è 'n festìdi dei mè strangoši
l'è 'n ment el viver
vesìn al sol

e la nogara
la scorla 'n mìgol
me par sia 'n sgrìsol cigà a qoel angiol
vèi töime sùbit
pòrteme 'n ciel

valgùn no 'ntènde
sòna 'l segón

Giuliano

E' l'anima di un noce che inconsciamente lancia un ultimo grido vedendo che gli hanno spezzato le braccia, un grido d'aiuto ad un falco che vola libero, indifferente anche lui.